

som muligt, sådan at de mennesker, der sendes tilbage, får så smertefri en hjemkomst som muligt, og der tænker jeg især på bolig. Men kunne man hjælpe de pågældende med en lille startkapital til et job eller en virksomhed, ville det jo være godt.

Det er derudaf, tanken er opstået om at give dem et lille beløb på lommen som en kvittering, en hjælp. Det beløb kan ikke være voldsomt højt, for så kan det blive en trækfaktor. Det må heller ikke være alt for lavt. Vi har sat tallet 3.000 kr. og 1.500 pr. barn. Det er ikke noget dårligt beløb, og det skal sammenholdes med, at hidtil har vi sendt folk hjem uden en klink.

I Kosovo har vi helt særlige problemer af en særegen type, som vi ikke har været ude for før, men nu er der en enighed mellem ministeriet og Kosovos FN-regering om, at vi nu kan få gang i hjemsendelserne igen.

Så jeg kan forsikre, at regeringen gør, hvad den kan, men den har også brug for nogle ekstra redskaber. Det er det, dette lovforslag handler om, en kombination af konsekvens, sanktion – og belønning, hvis man gør det, som er det eneste rimelige, når man har fået sin sag behandlet gennem indtil flere instanser, at man så følger afgørelsen og er villig til at benytte den mulighed for at komme hjem, som det danske samfund præsenterer en for.

Jeg har da selv overvejet spørgsmålet om, hvorvidt madpakkeordningen skal gælde for børnefamilier, og løsningen er altså: Ikke for børnefamilier med børn under skolealderen, men nok for børnefamilier, hvis børnene er over skolealderen. Det skal ses på baggrund af, at disse familier jo vil få et ganske stort beløb, hvis de siger ja til frivillig hjemsendelse. Det skal ses på baggrund af, at de faktisk får tilbudt en hjemrejse, en rute, en flybillet, som selvfølgelig også betales af den danske stat.

Det er dem selv, der nægter det, og derfor er det altså vanskeligt at sige til alle, der har børn, at for dem er der ingen konsekvens. Vi har valgt at sætte grænsen ved de 7 år. Men også denne afgrænsning er jo menneskeværk. Den er måske for mild i visse tilfælde og for skrap i andre tilfælde. Det skal jeg ikke bestride.

Med hensyn til fingeraftryk kan jeg oplyse, at politiet ikke har problemer med at få retskendelse om udlevering af fingeraftryk. Derfor er det et unødigt omsvøb, som også kan bruges til at trække tiden i langdrag, og det er derfor, vi foreslår, at man kan videregive fingeraftryk uden retskendelse.

Så vil jeg til sidst sige om humanitær opholdstilladelse, at man får god vejledning i, hvordan man kan søge humanitær opholdstilladelse. Og der er jo lægehjælp på asylcentre. Asylansøgere, som er alvorligt syge, har jo adgang til en læge, og naturligvis er det sådan, at man også på et senere tidspunkt end 15 dage efter afslaget kan søge humanitær opholdstilladelse, hvis der f.eks. er en ny grund til det.

Kl. 11.50

Så det er ikke sådan, at man én gang for alle har afskåret sig fra, at der kan tages menneskelige hensyn, selv om vi nu beder om, at behandlingen af anmodningen om humanitær opholdstilladelse finder sted parallelt med behandlingen i Flygtningenævnet.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jeg forstår slet ikke regeringen på det her område. Der er nogle folk, der har fået afprøvet, om de har ret til at få asyl i Danmark. Så har de danske asylmyndigheder besluttet, at de ikke kan få asyl i Danmark, de har ikke noget asylgrundlag, fordi de kan tage hjem uden problemer.

Hvorfor sender man dem så ikke bare hjem? Vi har jo haft forslaget her fra Dansk Folkeparti: om bord på et fly, ud af landet, hjem til hjemlandet. Hvad er problemet? Hvorfor gør man ikke det?

De risikerer jo ikke at blive forfulgt, når de kommer hjem. Det regime, de kommer hjem til, er jo i orden, det generer dem ikke. Hvad er problemet med bare at hælde dem ud?

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Det sidste var, hvad jeg vil kalde et godt spørgsmål, som jeg vil gøre til mit eget med tilføjelse af vores ordførers citat af Tordenskjold: Hvad dølen nøler I efter?

Fristen for udsendelse af afghanerne er jo blevet udsat og udsat. Vi er nogle, der har undret os over integrationsministerens henvisning til de EU-udsendelser, der vil ske – meget moderate EU-udsendelser på 1.500 – og har gjort integrationsministeren opmærksom på, at i hele Europa er Danmark og Bertel Haarder blevet kendte navne, der er i front, og så skal vi selvfølgelig ikke lægge os i slipstrømmen af EU.

Men så forstod jeg nu på integrationsministeren, at ud over EU-udsendelserne vil man forsøge – man vil forsøge – at lave noget mere. Hvorfor vil man forsøge at få gældende lov over-